

**PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR**

Cabinet Secretar General

București, 23. XII. 2010
Nr. 61/6187

Domnului

**AUGUSTIN ZEGREAN
Președintele Curții Constituționale**

Stimate domnule președinte,

În temeiul dispozițiilor art.15 alin.(1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, vă trimitem alăturat sesizarea formulată de un număr de 51 deputați aparținând Grupului Parlamentar al Alianței Politice PSD + PC, referitoare la neconstituționalitatea Legii - cadru privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice.

Cu deosebită considerație,

**SECRETAR GENERAL
Gheorghe Barbu**

**Parlamentul României
Camera Deputaților**

București, 23 decembrie 2010
Nr. 14/3569

Către

**Secretarul General al Camerei Deputaților
Domnul Gheorghe Barbu**

Domnule Secretar General,

În temeiul dispozițiilor art. 146 lit. a) din Constituția României, respectiv ale art. 11 alin. (1) paragraf A lit. a) și ale art. 15 și următoarele din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale republicată, vă înaintăm **Sesizarea** Grupului Parlamentar al Alianței Politice PSD + PC referitoare la neconstituționalitatea prevederilor Legii – Cadru privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri din publice, cu rugămintea de a fi înaintată la Curtea Constituțională.

Lider Grup PSD+PC

Mircea Dușa

CĂTRE:

CURTEA CONSTITUTIONALA A ROMANIEI

Calea 13 Septembrie nr. 2, sector 5, București

Palatul Parlamentului, Intrarea B1

SESIZARE

cu privire la neconstituționalitatea prevederilor Legii cadru privind salarizarea unitara a personalului platit din fonduri publice

Subsemnatii, identificati in Anexa prezentei sesizari,

In exercitarea dreptului de a formula obiectii privind constitutionalitatea legilor inainte de promulgare,

In temeiul dispozițiilor art. 146 lit. a) din Constituția României, respectiv ale art. 11 alin. (1) parag. A lit. a) si ale art. 15 si urmatoarele din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale,

Prin prezenta, va solicitam sa constatatati neconstituționalitatea prevederilor Legii cadru privind salarizarea unitara a personalului platit din fonduri publice, pentru urmatoarele

CONSIDERENTE:

I. Neconcordanțele existente între prevederile Legii cadru privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice și Constituția României

Capitolul I

Încălcare art. 1 alin. (5) din Constituție

1.1. Nesocotirea prevederilor art. 1 alin. (5) din Constituție raportate la prevederile Legii nr. 24/2000

Prevederile art. 1 alin. (5) din Legea fundamentală consacră principiul supremației Constituției și al obligativității legilor: „În România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie”, ceea ce semnifică faptul că legile în vigoare trebuie respectate nu numai în sensul aplicării concrete a acestora, ci și cu ocazia edictării de noi acte normative (exceptând modificările exprese sau implicite ale unor legi).

Din interpretarea dispozițiilor art. 1 alin. (5) din Constituție, apare ca fiind obligatorie și respectarea legilor.

Ca și principiul supremației Constituției, principiul legalității reprezintă un principiu esențial al statului de drept, preeminenta legii asigurând ordinea de drept într-un stat democratic.

Legea cadru privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice este de natură să nesocotească art. 1 alin. (5) din Constituție și sub aspectul încălcării a numeroase alte prevederi din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative – republicată (art. 7 și art. 31 din acest act normativ).

Art. 7 - „Evaluarea preliminară a impactului noilor reglementări”, prevede:

„(1) Evaluarea preliminară a impactului proiectelor de lege, a propunerilor legislative și a celorlalte proiecte de acte normative reprezintă un set de activități și proceduri realizate

cu scopul de a asigura o fundamentare adecvată a inițiativelor legislative. Evaluarea preliminară a impactului presupune identificarea și analizarea efectelor economice, sociale, de mediu, legislative și bugetare pe care le produc reglementările propuse.

*(2) Evaluarea preliminară a impactului proiectelor de acte normative este considerată a fi modalitatea de fundamentare pentru soluțiile legislative propuse și **trebuie realizată înainte de adoptarea actelor normative.***

(3) Fundamentarea noii reglementări trebuie să aibă în vedere atât evaluarea impactului legislației specifice în vigoare la momentul elaborării proiectului de act normativ, cât și evaluarea impactului politicilor publice pe care proiectul de act normativ le implementează.

*(4) **Evaluarea preliminară a impactului este realizată de inițiatorul proiectului de act normativ....***

De asemenea, art. 31 „Dreptul la informație”, stabilește ca: “ (1) Dreptul persoanei de a avea acces la orice informație de interes public nu poate fi îngrădit.

(2) Autoritățile publice, potrivit competențelor ce le revin, sunt obligate să asigure informarea corectă a cetățenilor asupra treburilor publice și asupra problemelor de interes personal.

(3) Dreptul la informație nu trebuie să prejudicieze măsurile de protecție a tinerilor sau securitatea națională.

(4) Mijloacele de informare în masă, publice și private, sunt obligate să asigure informarea corectă a opiniei publice.

(5) Serviciile publice de radio și de televiziune sunt autonome. Ele trebuie să garanteze grupurilor sociale și politice importante exercitarea dreptului la antenă. Organizarea acestor servicii și controlul parlamentar asupra activității lor se reglementează prin lege organică.”

*Textele de lege astfel încălcate sunt tocmai **cele esențiale pentru legalitatea și temeinicia unei noi reglementări.** Nu întâmplător, **aceste reguli sunt obligatorii** și statuate ca fiind strict necesare pentru eficiență și stabilitate legislativă, pentru temeinică fundamentare și pentru coerență în raport de ansamblul reglementărilor interne.*

Se constată, în acest sens, lipsa totală a oricărei evaluări preliminare a impactului unei asemenea legi în plan social și în plan economic, deși obiectul de reglementare și implicațiile sunt de maximă relevanță. Sunt propuse soluții legislative, total nefundamentate, incoerente, bazate pe cu totul alte criterii decât cele de tehnică legislativă.

Din expunerea de motive rezultă fără echivoc faptul că nu s-a realizat niciun studiu de impact asupra mediului macroeconomic (Secțiunea a 3-a, punctul 1), deși sunt previzibile consecințele negative ale scăderii puterii de cumpărare a unui număr foarte mare de oameni asupra consumului și producției, cu efecte de scădere și asupra numărului de persoane angajate în mediul privat, toate acestea reprezentând consecințe certe ale reducerii definitive a drepturilor salariale și de natura salarială ale personalului bugetar cu 25%.

O astfel de măsură, a transformării unei reduceri salariale cu aplicare temporară într-o măsură definitivă a drepturilor salariale ale bugetarilor va conduce la reducerea consumului, a producției de bunuri și servicii și – în final – la adâncirea crizei economice și la accentuarea scăderii economice în 2011 și în anii următori.

În plus atât normele privind tehnica legislativă (art.31 alin. (1) și (2) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative) cât și prevederile Legii nr. 109/1997 privind organizarea și funcționarea Consiliului Economic și Social (art. 7¹ coroborat cu art. 5²) instituie obligativitatea existenței avizului consultativ al Consiliului Economic și Social în cazul actelor normative privind politica salarială.

¹ Art. 7 din legea nr. 109/1997 privind organizarea și funcționarea Consiliului Economic și Social prevede ca:
" (1) Inițiatorii proiectelor de acte normative care privesc domeniile prevăzute la art. 5 vor solicita, pentru acestea, avizul consultativ al Consiliului Economic și Social.
(2) Acest aviz va însoți proiectul de act normativ până la adoptare."

² Art. 5 din legea nr. 109/1997 privind organizarea și funcționarea Consiliului Economic și Social prevede ca:
"Consiliul Economic și Social analizează situația economică și socială a țării și face propuneri, în condițiile prevăzute de lege, privind:

- a) restructurarea și dezvoltarea economiei naționale;
- b) privatizarea agenților economici;
- c) relațiile de muncă;
- d) politica salarială;
- e) protecția socială și ocrotirea sănătății;
- f) învățământul și cercetarea."

Or este de remarcat faptul ca actul normativ a fost elaborat si adoptat cu incalcarea rolului consultativ al Consiliului Economic si Social, deoarece la Sectiunea a 5-a „Efectele Proiectului de act normativ asupra legislatiei in vigoare” pct. 5 din expunerea de motive a Legii cadru privind salarizarea unitara a personalului platit din fonduri publice nu este realizata nici o mentiune cu privire la avizul Consiliului Economic si Social.

O astfel de conduita a legiuitorului nu numai ca este de natura sa incalce principiul suprematiei legii (consacrat de art. 1 alin. (5) din Constitutia Romaniei), dar mai mult decat atat, aduce atingere si altor prevederi ale legii fundamentale, negand rolul constitutional al Consiliului Economic si Social - acela de organ consultativ al Parlamentului si al Guvernului - (conform art. 141³ din Constitutia Romaniei), reducand acest organism la o functie pur formala.

³ Art. 141 din Constitutia Romaniei “*Consiliul Economic și Social*” stabileste ca: “*Consiliul Economic și Social este organ consultativ al Parlamentului și al Guvernului în domeniile de specialitate stabilite prin legea sa organică de înființare, organizare și funcționare.*”

Capitolul al II-lea

Incalcarea art. 47 alin. (1) din Constitutie

Dispozitiile Legii cadru privind salarizarea unitara a personalului platit din fonduri publice contravin dispozitiilor art. 47 alin. (1) din Constitutie si dispozitiilor art. 135 alin. (2) lit. f) din aceeaasi lege fundamentala, care stabilesc in sarcina statului obligatia de a asigura un nivel de trai decent si de a crea conditiile necesare pentru cresterea calitatii vietii

In acest context, trebuie expuse – in sustinerea acestei afirmatii – textele constitutionale amintite:

Art. 47 alin. (1) din Constitutie prevede ca: *„Statul este obligat să ia măsuri de dezvoltare economică și de protecție socială, de natură să asigure cetățenilor un nivel de trai decent”, iar art. 135 alin. (2) lit. f) dispune: „Statul trebuie să asigure crearea condițiilor necesare pentru creșterea calității vieții”.*

Dreptul la un nivel de trai decent cuprinde îndeosebi dreptul la condiții rezonabile de existență și la ameliorarea lor continuă, dreptul la hrană, îmbrăcăminte și locuință satisfăcătoare, care să asigure cetățeanului și familiei lui un trai civilizat, decent.⁴

Statului ii revine obligatia de a asigura cetatenilor sai conditiile necesare pentru un nivel de trai decent, pentru cresterea calitatii vietii, aspecte care se realizeaza prin implementarea unor masuri de protectie sociala. In aplicarea acestui principiu constitutional, statul poate adopta politici, destinate sa reglementeze conditiile concrete ale sistemului de salarizare a personalului bugetar.

Analizand prevederile Legii cadru privind salarizarea unitara a personalului platit din fonduri publice prin prisma coeficientilor de ierarhizare reglementati de art. 10 alin. (1) si (2) si de art. 14 din acest act normativ rezulta ca emiterea acestui act normativ nu are in

⁴ I. Muraru, E.S. Tanasescu – *“Drept constitutional si institutii politice”*, vol. I, ed. a XI – a, Ed. All Beck, Bucuresti, p. 205

vedere sub nici o forma mentinerea standardelor de viata ale categoriilor sociale afectate de masurile de austeritate adoptate in anul 2010, ci dimpotriva, crescand raportul dintre salariul de baza minim si cel maxim in sectorul bugetar (de la 1 la 12 la 1 la 15), contrar celor sustinute in expunerea de motive (Sectiunea a 3-a „Impactul social-economic al prezentului act normativ”, pct. 3 „Impactul Social” „Proiectul de act normativ se adreseaza in special persoanelor cu venituri mici si va realiza pentru personalul debutant o salarizare mai atractiva superioara celei existente in prezent”) aloca fonduri bugetare spre personalul cu venituri mai mari in defavoarea personalului cu venituri mici.

De asemenea, in contextul realitatilor economice si sociale, mentinerea ca definitiva a reducerii cu 25% a drepturilor salariale ale bugetarilor plaseaza persoanele care au calitatea de bugetari intr-o situatie defavorabila, situata sub limita inferioara a subzistentei.

Astfel, alocarea unor fonduri insuficiente pentru plata drepturilor salariale si de natura salariala, necorelarea acestora cu cresterea inflatiei nu sunt de natura sa protejeze puterea de cumparare a celor care traiesc din salarii si sa asigure imbunatatirea nivelului de trai al acestora, precum si reducerea marginalizarii sociale a acestei categorii de populatie.

In aceste conditii, obligatia statului de a adopta o serie de masuri de protectie sociala, de natura sa asigure cetatenilor sai conditiile necesare pentru un nivel de trai decent nu poate fi considerata ca fiind indeplinita.

Mai mult, se impune subliniat faptul ca permanentizarea reducerii drepturilor salariale si de natura salariala ale personalului bugetar, este de natura sa aduca atingere principiului protectiei asteptarilor legitime ale cetatenilor cu privire la un anumit nivel al protectiei si securitatii sociale. In baza principiului protectiei asteptatilor legitime – indisolubil legat de statul de drept – organelor statului le revine obligatia de a actiona in conformitate cu prevederile legale in vigoare, astfel incat cetatenii sa aiba posibilitatea de a conta pe previzibilitatea normelor legale adoptate, fiind in masura sa-si planifice viitorul in contextul drepturilor conferite prin aceste dispozitii.

Admitem faptul ca acest principiu nu exclude *de plano* posibilitatea statului de a opera schimbari legislative, insa **valabilitatea acestui demers este conditionata de mentinerea unei balante rezonabile intre increderea cetatenilor in cadrul normativ existent si interesele pentru a caror satisfacere opereaza modificarea acestuia.**

In acest sens este de remarcat faptul ca in Romania – in anul 2010 – au fost adoptate si au intrat in vigoare atat de multe acte normative ce reglementeaza salarizarea in domeniul bugetar, incat principiul protectiei asteptarilor legitime nu numai ca a suferit atingeri majore, dar practic a fost ignorat si negat cu desavarsire: Legea nr. 330/2009 Legea cadru privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, OUG nr. 1/2010 privind unele măsuri de reîncadrare în funcții a unor categorii de personal din sectorul bugetar și stabilirea salariilor acestora, precum și alte măsuri în domeniul bugetar, Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar, Legea privind salarizarea in anul 2011 a personalului platit din fonduri publice.

Capitolul al III-lea

Incalcarea art. 44 din Constitutie

Prevederile actului normativ criticat vin în conflict și cu art. 44 din Constituție, referitor la dreptul de proprietate privată

Concret, art. 44 din Constitutie stipuleaza: „(1) *Dreptul de proprietate, precum și creanțele asupra statului, sunt garantate. Conținutul și limitele acestor drepturi sunt stabilite de lege.*

(2) *Proprietatea privată este garantată și ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular.*”

Art. 44 din Constitutie garanteaza dreptul de proprietate privata.

In plus si art. 1 din Protocolul 1 la Conventia europeana pentru apararea drepturilor omului si a libertatilor fundamentale statueaza protectia proprietatii private: “Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale”.

Cu toate acestea, prevederile Legii cadru privind salarizarea unitara a personalului platit din fonduri publice (continute la art. 33 alin. (1) din actul normativ atacat) sunt de natura sa aduca atingere drepturilor salariale si de natura salariala. Concret, art. 33 alin. (1) stabileste ca: „*La data intrarii in vigoare a prezentei legi reincadrarea personalului se face corespunzator transelor de vechime in munca avute in luna decembrie 2010 pe functiile corespunzatoare categoriei, gradului si treptei profesionale detinute, stabilindu-se clasa de salarizare si coeficientul de ierarhizare corespunzator acesteia.*” Or stabilirea unor niveluri ale salarizarii personalului bugetar corespunzatoare celor aplicate in luna decembrie 2010 echivaleaza cu permanentizarea reducerii de 25% aplicate prin legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar asupra salariilor bugetarilor, de vreme ce pentru decembrie 2010 drepturile salariale ale personalului bugetar au fost calculate cu luarea in considerare a reducerii cu 25% a salariilor.

În acest sens, jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului a statuat că noțiunea de „bun” înglobează orice interes al unei persoane de drept privat ce are o valoare economică, astfel încât drepturile salariale și de natură salarială, pot fi asimilate dreptului de proprietate, iar salariile unor bunuri proprietate privată (*Cauza Büchen contra Cehiei din 2002*).

Pe cale de consecință, definitivarea măsurii reducerii drepturilor salariale ale personalului bugetar – elemente de patrimoniu aflate în proprietatea acestora – constituie o ingerință, care afectează dreptul de proprietate în substanța sa.

În legătură cu acest aspect, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat în jurisprudența sa necesitatea asigurării unui just echilibru între exigentele interesului general și imperativul salvării drepturilor fundamentale (în care se încadrează și dreptul de proprietate).

În acest sens, în *Cauza Sporrong și Lönnroth împotriva Suediei din 1982*, Curtea a reținut că, deși lasă intact dreptul de proprietate din punct de vedere juridic, interdicțiile stabilite în exercitarea acestuia sunt de natură să reducă semnificativ posibilitatea de exercitare efectivă. În aceste condiții, dreptul de proprietate devine precar, fiind afectat în însăși substanța sa, astfel încât interdicțiile în cauză se înfățișează drept o povară specială și excesivă, fapt care legitimează o solicitare de restrângere a acestora sau de acordare a unor reparații corespunzătoare.

În cauzele *Mellacher și alții împotriva Austriei din 1989* și *James și alții împotriva Marii Britanii din 1986*, Curtea recunoaște competența statului de a reglementa folosința unor bunuri proprietate privată atunci când se urmărește un scop de interes general, dar fără a fi pierdute din vedere imperativele de protejare a interesului individual, păstrarea raportului de proporționalitate implicând acordarea unei despăgubiri, dreptul de indemnizare fiind un element constitutiv al dreptului de proprietate.

Cu alte cuvinte, în concepția Curții Europene a Drepturilor Omului, se impune a fi trasată o distincție între sintagmele „a fi lipsit de bun” și „reglementare a folosinței acestui bun”, limitarea folosinței bunurilor proprietate privată fiind conformă Convenției, dacă se urmărește un scop de utilitate publică și dacă implică o despăgubire a proprietarului.

Doar în aceste condiții este respectat principiul proporționalității și baza rezonabilă în temeiul căreia se pot institui restrângeri ale dreptului de proprietate.

Permanentizarea reducerii drepturilor salariale și de natura salarială, echivalează practic cu o expropriere, fapt ce contravine dispozițiilor art. 44 alin. (3) din Constituție, care stabilesc necesitatea acordării unei juste și prealabile despăgubiri: „Nimeni nu poate fi expropriat decât pentru o cauză de utilitate publică, stabilită potrivit legii, cu dreaptă și prealabilă despăgubire.”

Privarea de drepturile salariale și de natura salarială, apare ca fiind lipsită de temei și prin prisma încălcării prevederilor art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenția Europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care condiționează dispunerea acestei măsuri de existența unei cauze de utilitate publică:

„Orice persoană fizică sau juridică are dreptul de a-i fi protejate bunurile sale. Nimeni nu poate fi privat de dreptul său de proprietate decât pentru cauza de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.”

În acest context, se impune subliniat faptul că legiuitorul (în cazul de față, Guvernul României) nu furnizează nici un fel de informații concrete, care să ateste existența unei cauze de utilitate publică, și mai mult decât atât, chiar neaga – prin conținutul expunerii de motive – efectul concret al normei atacate (art. 33 alin. (1) din Legea cadru privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice) acela de permanentizare a reducerii cu 25% a drepturilor salariale ale personalului bugetar.

Mai mult, obligația constituțională specifică Guvernului, care privește punerea în executare a legislației naționale cu respectarea legislației comunitare implică responsabilitatea autorităților executive de a iniția un set de măsuri economice viabile, având ca finalitate asigurarea protecției cetățenilor, a păcii și securității sociale, cu respectarea absolută a drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Or practica exproprierii sau a anulării totale ori parțiale a drepturilor salariale și de natura salarială, reprezintă o violare a drepturilor fundamentale ale omului.

Capitolul al IV-lea

Incalcarea art. 16 alin. (1) din Constitutie

Prevederile Legii cadru privind salarizarea unitara a personalului platit din fonduri publice incalca dispozitiile art. 16 alin. (1) din Constitutie, aducand grave atingeri principiului egalitatii in drepturi a cetatenilor

Concret, art. 16 alin. (1) din Constitutie dispune: *„Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.”*

Prevederea constitutională amintită consacră egalitatea cetatenilor în fața legii în ceea ce privește recunoașterea în favoarea acestora a unor drepturi și libertăți fundamentale.

Dispozitiile Legii cadru privind salarizarea unitara a personalului platit din fonduri publice sunt susceptibile sa conduca la discriminari între diferite categorii de angajatori și de salariați după cum urmează:

- Discriminarea persoanelor ce au calitatea de angajați în sectorul public, prin raportare la salariații din sectorul privat, sub aspectul restrngerii drepturilor de negociere (colectiva și individuala) și sub aspectul lezării dreptului la salariu și al dreptului la proprietate;
- discriminarea angajatorilor din sectorul privat raportat la angajatorii din sectorul public, sub aspectul prerogativelor de care dispun în materia reducerii drepturilor salariale convenite cu personalul.

4.1. În ceea ce privește discriminarea salariaților din sectorul public, prevederile Legii-cadru privind salarizarea unitara a personalului platit din fonduri publice reglementează aplicarea unui tratament în mod vadit defavorabil persoanelor încadrate în sectorul public, prin raportare la salariații care își desfășoară activitatea în sistemul privat.

Actul normativ criticat este **discriminatoriu** si contravine si dispozitiilor art. 14 din Conventia Europeana a Drepturilor Omului⁵, care interzic orice discriminare cu privire la drepturile si libertatile garantate de Conventie.

In conceptia Conventiei Europene a Drepturilor Omului, notiunea de „discriminare” se raporteaza la ipotezele de aplicare a unor tratamente diferite, preferentiale in situatii analoage sau comparabile. Singura derogare admisa vizeaza situatiile de dezavantajare a anumitor persoane in masura in care acestea sunt justificate in mod obiectiv de un motiv legitim. Altfel spus, aplicarea unei diferente de tratament trebuie fundamentata obiectiv si rezonabil, ceea ce implica existenta unui raport de proportionalitate intre scopul urmarit si mijloacele avute in vedere pentru realizarea acestuia.

Aceste prevederi sunt in concordanta cu aspectele retinute de Curtea Europeana a Drepturilor Omului intr-o speta⁶, care apreciaza ca o diferenta este discriminatorie in masura in care nu se fundamenteaza pe ratiuni de ordin obiectiv si rezonabile, care nu urmaresc un scop legitim sau in cazul in care rezulta in mod vadit existenta unui raport de disproportionalitate intre mijloacele utilizate si finalitatea avuta in vedere.

Mai mult, Curtea a statuat faptul ca statele se bucura de o marja extinsa de apreciere pentru a determina daca si in ce masura diferentele existente intre diferite situatii cu privire la aspecte identice justifica aplicarea unor tratamente diferite.

Este adevarat ca principiul egalitatii in drepturi nu presupune omogenitate, iar existenta unor situatii obiectiv diferite justifica aplicarea unui tratament juridic diferentiat, insa permanentizarea reducerii drepturilor salariale exclusiv pentru personalul bugetar si limitarea exercitarii dreptului de negociere colectiva si individuala in materie salariala (instituita de art. 1 alin. (2) si de art. 37 alin. (1) si (3) din actul normativ atacat) ilustreaza insa o diferenta de tratament juridic, care nu se fundamenteaza insa pe existenta unor ratiuni diferite din punct de vedere obiectiv.

⁵ Art. 14 din Conventia Europeana a Drepturilor Omului – *“Exercitarea drepturilor si libertatilor recunoscute de prezenta Conventie trebuie sa fie asigurata fara nici o deosebire bazata in special pe sex, rasa, culoare, limba, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine nationala sau sociala, apartenenta la o minoritate nationala, avere, nastere sau orice alta situatie.”*

⁶ Cauza Buchen impotriva Cehiei, Hotararea din 26.XII.2002, www.echr.coe.int.

In aceste conditii, rezulta ca persoanele plasate in situatii identice (persoane individualizate prin calitatea de angajat atat in sectorul public, cat si in sectorul privat) se bucura de un tratament diferentiat, iar aceasta discrepanta nu-si gaseste o justificare obiectiva si rezonabila.

Participarea la constructia unei societati politice democratice ar trebui sa excluda aplicarea unor masuri arbitrare si nu justifica aplicarea unor tratamente diferite in situatii comparabile.

Prin urmare, nu poate fi retinuta existenta unei egalitati in drepturi intre categoria persoanelor care isi desfasoara activitatea in sectorul public raportat la celelalte persoane care au calitatea de angajati in sectorul privat fiind lezat principiul constitutional al egalitatii in drepturi.

4.2. In ceea ce priveste discriminarea angajatorilor, este de remarcat faptul ca nu se justifica instituirea unei diferentieri intre angajatorul din sectorul privat si cel din sectorul public, invocandu-se drept pretext imprejurarea ca acesta din urma este conditionat de alocarea unor surse bugetare. Practic, nici angajatorul din sectorul privat nu dispune de resurse nelimitate, si nu are posibilitatea negocierii unor niveluri discretionare de drepturi salariale ale angajatilor sai si, astfel cum bugetele se alocă periodic institutiilor si autoritatilor publice, tot astfel, in sectorul privat exista limitari de bugete conditionate de veniturile si cheltuielile angajatorilor respectivi, ori de capitalurile alocate angajatorilor din sectorul privat.

Prin urmare, singura diferenta intre angajatorii din cele doua sectoare (privat si public) rezida in sursa fondurilor de care beneficiaza pentru desfasurarea activitatii (implicit a celor pentru plata salariilor), neexistand practic alta ratiune care sa justifice de ce angajatorul din sectorul privat este obligat sa recurga la reducerea de cheltuieli prin aplicarea legislatiei muncii (negocieri de contracte colective, restrangeri de activitate cu efectuarea de concedieri s.a.), in timp ce angajatorul din sectorul public beneficiaza de reglementarea raporturilor de munca prin acte normative.

Practic, legiuitorul recurge la reglementarea atat de rigida a raporturilor de munca cu salariatii din sectorul public tocmai pentru a proteja angajatorul institutie/autoritate

publica de actele propriilor conducatori ce negociaza drepturi de natura salariala fara a lua in considerare bugetele alocate.

Or, astfel cum conducatorul societatii comerciale din sectorul privat negociaza cu salariatii drepturi de natura sa afeceteze sub aspect patrimonial societatea, cu luarea in considerare a bugetului estimat, cu atat mai usor ar fi pentru conducatorii autoritatilor/institutiilor publice sa isi exercite dreptul de negociere cu salariatii in limitele bugetelor alocate.

In concluzie, stabilirea prin lege a nivelului de salarizare aplicabil personalului bugetar este de natura sa dezavantajeze angajatorii din sistemul privat, care nu se pot prevala de existenta unui act normativ pentru a justifica adoptarea unor masuri discreționare referitoare la sistemul propriu de salarizare.

In acest context, angajatorii privati, supusi riscului, sunt nevoiti sa-si administreze in mod eficient resursele limitate de care dispun, incercand sa gaseasca solutii si actionand cu diligentele unui bun administrator (ceea ce implica managementul unitatii, modificarea structurii interne a acesteia, inclusiv prin desfiintarea unor posturi, regandirea acestora ca structura de atributii), in timp ce statul stabileste prin lege coordonatele salarizarii personalului, care dau expresie constrangerilor bugetare, ponderii cheltuielilor de personal in produsul intern brut, utilizand in acest scop fondurile alocate de catre ordonatorii de credite, in absenta adoptarii unor masuri viabile de gestionare a resurselor disponibile.

Capitolul al V-lea
Incalcarea art. 53 din Constitutie

Dispozitiile Legii cadru privind salarizarea unitara a personalului platit din fonduri publice incalca prevederile art. 53 din Constitutie referitoare la restrangerea exercitiului unor drepturi sau libertati fundamentale, coroborate cu cele ale art. 41⁷, ale art. 44, art. 16 si art. 47 alin. (1) din aceeași Lege fundamentala

Potrivit legiuitorului constituant, norma nesocotita - art. 53 din Constitutie - statueaza:

„(1) Exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns numai prin lege și numai dacă se impune, după caz, pentru: apărarea securității naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice, a drepturilor și a libertăților cetățenilor; desfășurarea instrucției penale; prevenirea consecințelor unei calamități naturale, ale unui dezastru ori ale unui sinistru deosebit de grav.

(2) Restrângerea poate fi dispusă numai dacă este necesară într-o societate democratică. Măsura trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o, să fie aplicată în mod nediscriminatoriu și fără a aduce atingere existenței dreptului sau a libertății.”

Art. 53 din Constitutie stabileste asadar in mod expres **conditiile** in care poate fi dispusa restrangerea unor drepturi sau libertati fundamentale:

- existenta unei situatii extraordinare care justifica aplicarea unei restrangeri a exercitiului unui drept sau al unei libertati fundamentale;
- necesitatea asigurarii unui raport de proportionalitate, a unui just echilibru intre interesele generale ale societatii si drepturile si libertatile fundamentale ale cetatenilor;
- aplicarea masurii de restrangere a exercitiului unui drept sau al unei libertati fundamentale in mod egal, cu excluderea oricarei forme de discriminare;

⁷ Art. 41 din Constitutia Romaniei stabileste ca: „(1) Dreptul la muncă nu poate fi îngrădit. Alegerea profesiei, a meseriei sau a ocupației, precum și a locului de muncă este liberă.

(2) Salariații au dreptul la măsuri de protecție socială. Acestea privesc securitatea și sănătatea salariaților, regimul de muncă al femeilor și al tinerilor, instituirea unui salariu minim brut pe țară, repausul săptămânal, concediul de odihnă plătit, prestarea muncii în condiții deosebite sau speciale, formarea profesională, precum și alte situații specifice, stabilite prin lege.”

- restrângerea exercitiului dreptului sau al unei libertati fundamentale sa nu aduca atingere (sa nu afecteze) substanta dreptului sau a libertatii fundamentale.

Prin prisma acestor conditii, apare ca evident faptul ca prevederile Legii cadru privind salarizarea unitara a personalului platit din fonduri publice incalca in mod flagrant dispozitiile art. 53 din Constitutie.

Sub acest aspect, în lipsa precizării vreunei cauze care justifica restrângerea drepturilor fundamentale ale personalului bugetar (dreptul la salariu, dreptul la proprietate, dreptul la un nivel de trai decent, dreptul la egalitate de sanse), nu rezultă nici faptul că această restrângere „se impune” – cum prevede alin. (1) al art. 53 din Constituție – și nici că aceasta ar fi proporțională cu situația care a determinat-o – cum prevede alin. (2) al aceluiași articol.

In acest sens, Curtea Constitutionala a statuat in considerentele Deciziei nr. 1414/04.11.2009⁸ ca: *„De esenta legitimitatii constitutionale a restrangerii exercitiului unui drept sau a unei libertati este caracterul exceptional si temporar al acesteia. Intr-o societate democratica, regula este cea a exercitarii neingradite a drepturilor si libertatilor fundamentale, restrangerea fiind prevazuta ca exceptie, daca nu exista alta solutie pentru a salvarda valori ale statului care sunt puse in pericol. Este sarcina statului sa gaseasca solutii pentru contracararea efectelor crizei economice, printr-o politica economica si sociala adecvata.”*

Asadar, statul trebuie sa-si asume responsabilitatea functionarii sistemului de protectie sociala, chiar si in contextul dependentei profunde a acestui sistem de contextul economic actual.

Este de remarcat faptul ca desi legiuitorul nu recunoaste explicit faptul ca Legea cadru privind salarizarea unitara a personalului platit din fonduri publice este de natura sa diminueze drepturile salariale ale personalului bugetar (mai ales prin permanentizarea reducerii de 25% - art. 33 alin. (1) – dar si prin plafonarea valorii totale a sporurilor – art. 22 alin. (1) si (2)), in cuprinsul expunerii de motive, la Sectiunea a 5-a „Efectele proiectului de act normativ asupra legislatiei in vigoare”, pct. 5 se arata cu claritate scopul urmarit de legiuitor, acela de a asigura respectarea tintelor **cantitative stabilite**

⁸ Publicata in Monitorul Oficial al Romaniei, Partea I, nr. 796 din 23 noiembrie 2009.

pentru cheltuielile cu salariile in sectorul public si de a introduce o limita de 30% a cheltuielilor de personal, obligatii asumate de tara noastra in cuprinsul Memorandumului semnat cu Fondul Monetar International.

Necesitatea stringenta de reducere a cheltuielilor bugetare, impusa in virtutea respectarii Memorandumului incheiat cu Fondul Monetar International, nu este insa de natura sa fundamenteze afectarea unor drepturi fundamentale. Ca atare, desi cuantumul drepturilor salariale si de natura salariala, poate comporta anumite variabile in raport cu situatia economica a statului, acesta este tinut sa respecte drepturile consacrate prin Legea fundamentala, indiferent de situatia economica pe care o traverseaza.

Interventia directa a statului in sensul restrangerii exercitiului unor drepturi fundamentale, apare ca fiind inadmisibila, in conditiile in care aceasta limitare nu a fost aplicata cu titlu exceptional si nu a fost acompaniata de garantii destinate sa asigure protectia nivelului de trai al categoriilor sociale afectate.

Dimpotriva, prin aplicarea masurilor restrictive prevazute de lege, se preconizeaza obtinerea unui efect negativ, care vizeaza adancirea starii de pauperizare a unor categorii sociale, si nicidecum sustinerea acestora pe durata crizei.

Nu trebuie omis nici faptul ca permanentizarea reducerii semnificative a drepturilor salariale si de natura salariala, este insotita si de alte reduceri si de alte masuri de eliminare a unor drepturi de natura economica (cele referitoare la plafonarea sporurilor).

In concluzie, dincolo de faptul ca afectarea drepturilor salariale si de natura salariala, ale personalului bugetar nu se realizeaza in mod nediscriminatoriu si cu titlu de exceptie, apare ca evident faptul ca ea **nu se justifica intr-o societate democratica, de vreme ce nu este dispusa cu titlu temporar (pana la depasirea asa-ziselor dificultati economice ale statului), ci cu titlu definitiv art. 33 alin. (1) din Legea cadru privind salarizarea unitara a personalului platit din fonduri publice stabilind cu claritate definitivarea reducerii cu 25% a salariilor bugetarilor.**

Este cert faptul ca masura permanentizarii reducerii salariilor personalului bugetar cu 25% nu este indispensabila, iar atingerea adusa drepturilor fundamentale ale cetatenilor excede considerabil beneficiului societatii rezultat din aplicarea acestor masuri.

Cu privire la acest aspect, prin Decizia nr. 1414/04.11.2009⁹, Curtea Constitutionala a retinut in mod judicios ca „*Diminuarea veniturilor personalului din autoritatile si institutiile publice nu poate constitui, pe termen lung, o masura proportionala cu situatia invocata (...) Dimpotriva, eventuala interventie legislativa in sensul prelungirii acestei masuri poate determina efecte contrarii celor vizate, in sensul tulburarii bunei functionari a institutiilor si autoritatilor publice*”.

In conditiile in care se procedeaza la permanentizarea masurii reducerii drepturilor salariale, (aceasta nemaifiind limitata in timp, respectiv pana la data de 31 decembrie 2010) actul normativ contestat vine sa nesocoteasca norma constitutionala continuta la art. 53.

Practic, incepand cu data de 1 ianuarie 2011, va fi aplicata cu titlu definitiv reducerea cu 25% a drepturilor salariale ale personalului incadrat in sectorul public, ceea ce este de natura sa afecteze substanta drepturilor constitutionale protejate.

In plus, caracterul temporar al restrangerii exercitiului unor drepturi este de esenta art. 53 din Constitutie. Astfel, restrangerea exercitiului unui drept trebuie sa dureze numai atata timp cat se mentine amenintarea in considerarea careia aceasta masura a fost edictata. Or restrangerile drepturilor constitutionale operate in mod succesiv (prin Legea nr. 330/2009 privind salarizarea unitara a personalului platit din fonduri publice, prin Legea nr. 118/2010 privind unele masuri necesare in vederea restabilirii echilibrului bugetar) si cea de-a treia, prin actualul act normativ, evidentiaza inaplicabilitatea art. 53 din Constitutie in acest context.

Nu in ultimul rand, permanentizarea reducerii drepturilor salariale contravine si Deciziei Curtii Constitutionale nr. 874 din 25/06/2010 sesizate cu analiza constitutionalitatii prevederilor Legii privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar (Legea nr. 118/2010) prin care s-a retinut faptul ca „[...] *măsura criticată (reducerea cu 25% a cuantumului salariului/indemnizației/soldei personalului platit din fonduri publice) are o durată limitată în timp, și anume până la data de 31 decembrie 2010.*” In acelasi context Curtea a mai retinut ca: „[...] începând cu data de 1 ianuarie 2011 se revine la cuantumul salariilor/indemnizațiilor și soldelor de dinainte de adoptarea acestor măsuri de diminuare [...]”

⁹ Supracitata.

Prin prisma nesocotirii jurisprudentei Curtii Constitutionale a Romaniei Legea cadru privind salarizarea unitara a personalului platit din fonduri publice vine in conflict cu prevederile art. 1 alin. (5) din Constitutie coroborate cu cele ale art. 147 alin. (4) din aceeaasi lege fundamentala, norme ce confera forta general obligatorie deciziilor instantei constitutionale.

In acest context trebuie invederat faptul ca prin Prin Decizia nr. 415/2010¹⁰, Curtea Constitutionala a reținut (reiterând considerentele Deciziei Plenului Curții Constituționale nr. 1/1995¹¹) ca *„puterea de lucru judecat ce însoțește actele jurisdicționale, deci și deciziile Curții Constituționale, se atașează nu numai dispozitivului, ci și considerentelor pe care se sprijină acesta. Astfel, atât considerentele, cât și dispozitivul deciziilor sale sunt general obligatorii, potrivit dispozițiilor art.147 alin.(4) din Constituție, și se impun cu aceeași forță tuturor subiectelor de drept”*.

¹⁰ Publicata in Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 294 din 5 mai 2010.

¹¹ Publicata in Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 16 din 17 ianuarie 1995.

Capitolul al VI-lea

Incalcarea art. 114 din Constitutie

Este de remarcat faptul ca prin angajarea raspunderii asupra Legii cadru privind salarizarea unitara a personalului platit din fonduri publice Guvernul Romaniei incalca prevederile art. 114 alin. (3) din Constitutia Romaniei, actul normativ contestat prin prezenta sesizare fiind viciat de neconstitutionalitate si sub acest aspect de natura extrinseca.

Potrivit textului constitutional amintit art. 114 – "Angajarea răspunderii Guvernului": "(1) Guvernul își poate angaja răspunderea în fața Camerei Deputaților și a Senatului, în ședință comună, asupra unui program, a unei declarații de politică generală sau a unui proiect de lege.

(2) Guvernul este demis dacă o moțiune de cenzură, depusă în termen de 3 zile de la prezentarea programului, a declarației de politică generală sau a proiectului de lege, a fost votată în condițiile articolului 113.

(3) Dacă Guvernul nu a fost demis potrivit alineatului (2), proiectul de lege prezentat, modificat sau completat, după caz, cu amendamente acceptate de Guvern, se consideră adoptat, iar aplicarea programului sau a declarației de politică generală devine obligatorie pentru Guvern.

(4) În cazul în care Președintele României cere reexaminarea legii adoptate potrivit alineatului (3), dezbaterile acesteia se va face în ședința comună a celor două Camere."

Fata de continutul acestui articol rezulta ca executivului ii incumba o obligatie ferma de respectare a actelor asupra carora si-a angajat raspunderea. Or in luna iunie 2010 Guvernul Romaniei si-a asumat raspunderea cu privire la Legea nr. 118/2010 privind unele masuri necesare in vederea restabilirii echilibrului bugetar, act normativ ce statua fara echivoc, in cuprinsul art. 16 alin. (1) faptul ca "Prevederile art. 1 - 3, art. 5, art. 6 alin. (1), precum și cele ale art. 9 - 14 (si anume cele referitoare la reducerea drepturilor salariale si de natura salariala ale personalului bugetar – nota noastra) se aplică până la 31 decembrie 2010."

Pe cale de consecinta salariile bugetarilor diminuate cu 25% ca urmare a aplicarii actului normativ amintit urmau sa revina la cuantumul anterior acestei reduceri incepand cu 1 ianuarie 2011, potrivit textului asupra caruia Guvernul si-a angajat raspunderea, text obligatoriu pentru executiv.

Cu toate acestea, nesocotind faptul ca prin chiar actul a carui stricta respectare ii incumba - potrivit art. 114 alin. (3) din Constitutia Romaniei -, executivul a procedat la elaborarea unui nou act normativ asupra caruia si-a asumat raspunderea, act ce incalca prevederile Legii nr. 118/2010 (art. 16 alin. 1), de vreme ce permanentizeaza reducerea de 25% a salariilor bugetarilor, reducere ale carei efecte ar fi trebuit sa expire la sfarsitul anului 2010.

In acest mod Guvernul Romaniei a incalcat prevederile art. 114 alin. (3) din legea fundamentala, deoarece a nesocotit obligatia ce ii revenea de a respecta actul cu privire la care si-a angajat raspunderea: Legea nr. 118/2010 (art. 16 alin. 1), act ce institua regula eliminarii reducerii cu 25% a salariilor bugetarilor incepand cu 1 ianuarie 2011.

Pentru considerentele prezentate Legea cadru privind salarizarea unitara a personalului platit din fonduri publice este neconstitutionala din punct de vedere extrinsec sub aspectul incalcarii prevederilor art. 114 alin. (3) din Constitutia Romaniei.

Capitolul al VII-lea

Incalcarea art. 20 din Constitutie

Se impune subliniat faptul ca in virtutea prevederilor art. 20 alin. (1) din Legea fundamentala, *„dispozitiile constitutionale privind drepturile si libertatile fundamentale trebuie interpretate si aplicate in concordanta cu Declaratia Universala a Drepturilor Omului, cu pactele si celelalte tratate la care Romania este parte”*.

In acest context, prevederile Legii cadru privind salarizarea unitara a personalului platit din fonduri publice contravin dispozitiilor art. 1, art. 17 alin. (1), art. 25 si art. 52 alin. (1) din **Carta drepturilor fundamentale ale Uniunii Europene**:

- Art. 1: *„Demnitatea umana este inviolabila. Aceasta trebuie respectata si protejata”;*
- Art. 17 alin. (1): *„Orice persoana are dreptul de a detine in proprietate, de a folosi, de a dispune si de a lasa mostenire bunurile pe care le-a dobandit in mod legal. Nimeni nu poate fi lipsit de bunurile sale decat pentru o cauza de utilitate publica, in cazurile si conditiile prevazute de lege si in schimbul unei despagubiri juste, acordate in timp util pentru pierderea pe care a suferit-o”;*
- Art. 25: *„Uniunea recunoaste si respecta dreptul persoanelor in varsta de a duce o viata demna si independenta si de a participa la viata sociala si culturala”;*
- Art. 52 alin. (1): *„Orice restrangere a exercitiului drepturilor si libertatilor recunoscute prin prezenta Carta trebuie sa fie prevazuta de lege si sa respecte substanta acestor drepturi si libertati. Prin respectarea principiului proportionalitatii, pot fi impuse restrangeri numai in cazul in care acestea sunt necesare si numai daca raspunde efectiv obiectivelor de interes general recunoscute de Uniune sau necesitatii protejarii drepturilor si intereselor celorlalti”.*

Prevederile Legii cadru privind salarizarea unitara a personalului platit din fonduri publice nesocotesc art. 4 *„Dreptul la o salarizare echitabilă”* din Partea a V-a din **Carta sociala europeana** conform caruia:

„In vederea asigurării exercitării efective a dreptului la o salarizare echitabilă, părțile se angajează:

*1. să recunoască dreptul lucrătorilor la o **salarizare suficientă**, care să le asigure acestora, precum și familiilor lor un nivel de trai decent:*

2. să recunoască dreptul lucrătorilor la o rată majorată a salarizării pentru orele suplimentare de muncă, cu excepția unor cazuri speciale;

Dispozițiile Legii cadru privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice nesocotesc și prevederile art. 17, art. 23 pct. 3 și art. 25 pct. 1 din Declarația Universală a Drepturilor Omului:

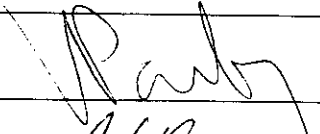
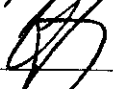
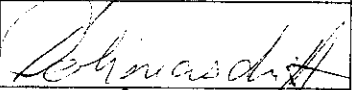
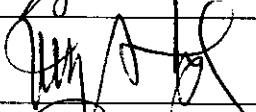
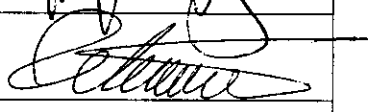
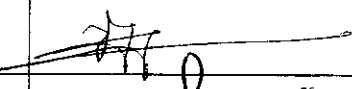
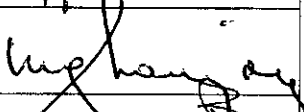
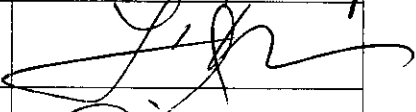
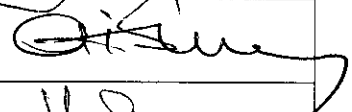
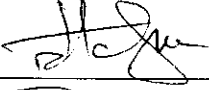
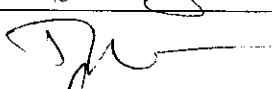
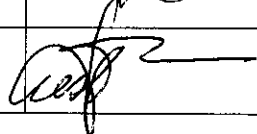
- Art. 17: „Orice persoană are dreptul la proprietate atât singură, cât și în asociație cu alții. Nimeni nu poate fi lipsit în mod arbitrar de proprietatea sa.”
- Art. 23 pct. 3: „Orice om care muncește are dreptul la o retribuire echitabilă și satisfăcătoare care să-i asigure atât lui, cât și familiei sale, o existență conformă cu demnitatea umană și completată, la nevoie, prin alte mijloace de protecție socială.”
- Art. 25 pct. 1: „Orice om are dreptul la un nivel de trai care să-i asigure sănătatea și bunăstarea lui și familiei sale, cuprinzând hrana, îmbrăcăminte, locuința, îngrijirea medicală, precum și serviciilor sociale necesare; el are dreptul la asigurare în caz de șomaj, boală, invaliditate, văduvie, bătrânețe sau în celelalte cazuri de pierdere a mijloacelor de subzistență, în urma unor împrejurări independente de voința sa.”

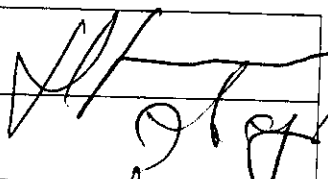
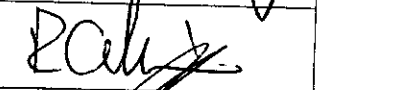
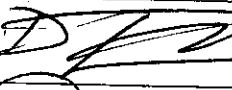
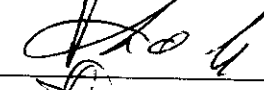
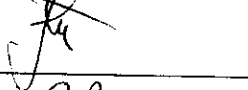
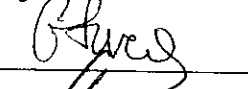
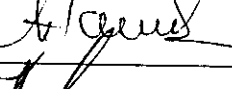
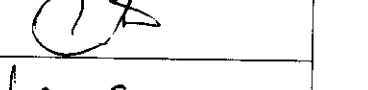
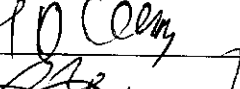
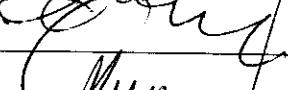
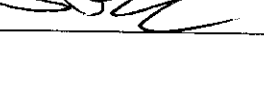
Fata de toate aceste aspecte, va solicitam sa constatati neconstitutionalitatea prevederilor Legii cadru privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice.

Cu deosebită considerație,

TABEL NOMINAL CU DEPUTAȚI GRUPULUI PSD+PC
SEMNAȚĂRI ALE DEPUTAȚILOR PRIVIND NECONSTITUTIONALITATEA

LEGII - CADRU PRIVIND SALARIZAREA UNITARĂ A PERSONALULUI
PLĂTIT DIN FONDURI PUBLICE

Nr. Crt.	Nume și prenume	Semnătura
1.	PONTA VICTOR VIORESCU	
2.	BANICIOIU NICOLAE	
3.	DUOA HIRCEA	
4.	MASSAR RODICA	
5.	DOLINEASCHI ANDREI	
6.	ELIGA VASILE	
7.	POPEANGĂ VASILE	
8.	PETRESCU PETRU	
9.	SURDULEA VICTOR	
10.	ANTOCH GHEORGHE	
11.	NEACU MARIAN	
12.	JIPA FLORUXANDRA	
13.	TILVAR ANGEL	
14.	VLASE GABRIEL	
15.	TUDOSE MIHAIL	
16.	CISTEA VICTOR	

17.	GRAMA HORIA	
18.	BEJINARI OARU	
19.	CODICI RADU	
20.	LUP SILVISTRU-MIRCEA	
21.	FRUMZULICA DORU	
22.	FLORIN IORDANESCU	
23.	CĂLIN ION	
24.	THE GUEX	
25.	LUCA CIPRIAN-FLORIN	
26.	ANA GHEORGHE	
27.	SANIUTA MARIAN	
28.	VASILE MOCANU	
29.	VICTOR HECHLER	
30.	STAN ION	
31.	VLADISLAV AUREL	
32.	JANU JULIAN	
33.	MIHA VARILE	
34.	HOCIOALCA ION	
35.	BURCU JOANA	
36.	SAMIRAN ION	

37.	Reimeruko C. Guiton	Re
38.	Rooman Ioom	P
39.	POPA FLORIAN	Maya
40.	CARMEN MOLDOVAN	Guorini
41.	NITA CONSTANTIN	C. hto
42.	FLORIN DAMIAN	910
43.	ZEZAN VIOREL	910
44.	Coloscu Adrian	910
45.	PASCARU. Florin.	910
46.	DAN NICA.	910
47.	Valeriu ZGONEA	SN25
48.	MARINESCU ANTONELLA	910
49.	BUMITRAEHE I. CRISTINA	910
50.	CIOCAH. GHEORGHE	910
51.	ROSCA LUCRETTIA	910
52.		
53.		
54.		
55.		
56.		